

DOMOKOS GÁBOR

SPEEDY

krimi

ORIOLD ÉS TÁRSAI • Budapest, 2013
KIADÓ ÉS SZOLGÁLTATÓ KFT.

ELSŐ RÉSZ

KELLER

Ez a Bartai, vagy hogy a francba hívják, már az első pillanatban ellenszenves volt neki. Az idegesítő kérdéseivel, az álmatag tekintetével meg a gyűrött kordbársony zakójával – ami pont passzolt a még gyűröttebbnek tűnő arcot borító, legalább háromnapos borostához... Pedig amúgy, gondolta Keller, jóképű ürge lehetne – már ha valaki szereti a kissé flegma és ápolatlan stílust. Ő nem szerette.

– Ideges? – kérdezte a másik szelíden.

– Igen – felelte azonnal –, képzelje, ideges vagyok. Ugyanis nemrég be-

törtek hozzám, tudja? És a kertem tele van szirénázó rendőrautókkal. Ráadásul holnap reggel lesz egy kurva fontos tárgyalásom a klubban... Vagyis ma reggel. Pontban tízkor.

– Akkor próbáljuk rövidere fogni.

– Ezt mondom én is.

És ingerülten hátradőlt. De végre talán sikerült megértetnie magát ezzel a balfasszal. Aki az elmúlt húsz percben semmi mást nem csinált, csak „felvette az adatait”. A rohadék jegyzőkönyv miatt. Címe, anyja neve, foglalkozása... – sorra vett mindent szépen, akkurátusan, mint egy fantáziátlan, rosszul fizetett hivatalnok, és le is írta a válaszokat, szintén gondosan (értsd: olyan állati lassan, hogy az ember legszívesebben kitepte volna a lámpa zsinórját, és a lecsupaszított huzalvégek segítségével ösztökélte volna nagyobb sebességre), kicsit otromba, de olvasható betűkkel, abba a rojtos szélű, sza-

márfülekkel tarkított noteszébe, amit hosszú keresgélés után, egy ősrégi, repedt kijelzőjű mobiltelefon és néhány gyűrött papírzsebkendő társaságában sikerült előkotoria valamelyik átkozott zsebéből.

Mindezt hajnali ötkor.

– Egyébként milyen klubban? Rotary?

Először nem értette. Rotary?! Mi az istenről beszél ez? Aztán rájött, hogy az előbb ő említette meg a klubot, ami persze nem úgy klub, ahogy azt Bartai gondolja. Vagy csak gúnyolódik vele? Mert Keller azt is el tudta képzelni. Ám amikor gyanakodva rámeredt, a zsaru szemében a gúny szikráját sem látta. Lehet, hogy tényleg csak kíváncsi. Lehet – de nem biztos. A fene ebbe a pasasba.

– Nem. Csak pár éve szponzorálok egy NB III-as, ifjúsági focicsapatot. Akikkel lehet, hogy jövőre felkerülünk

a másodosztályba... De hol is tartotunk?

Bartai a jegyzeteibe pillantott.

– Ott, hogy ön használtautó-kereskedő – mondta készségesen.

Keller felhorkant.

– Hát ez nem igaz.

– Valami gond van?

– Igen. *Maga!* Árulja már el, hogy mi az úristen köze van az én foglalkozásomnak ehhez a rohadt üggyhöz!

– Maga mit gondol?

– Én? Én azt gondolom, hogy *kibaszottul* semmi! Vagy maga szerint, ha tornatanár lennék, vagy mondjuk hentes, nem törhettek volna be hozzám?

– De igen – mondta halkán Bartai. – Csak akkor nem egy háromszázmillió villában lakna...

Szóval ez bassza a csőrét – gondolta Keller megnyugodva, és a körmén megcsillanó fényre bámult. Hogy har-

minckét éves létére ilyen jól megy neki. Klassz ház, klassz kocsi, klassz nő – neki meg még egy rendes zakóra sem telik. Pedig legalább egy húszassal öregebb nála.

– Nekem három-ötvenbe volt – felelte unottan. – Nem mintha köze lenne hozzá.

– Én csak azt mondom – szabadkozott a másik zavartan –, hogy ha tornatanár lenne, vagy ...ööö... – segélykérően a házigazdára pillantott, aki készségesnek mutatkozott, mert rögtön rávágta a megoldást (hentes), mire a zsarú hálásan bólintott. – Hentes. Ez az. Szóval, ha ön tornatanár lenne vagy hentes, akkor az otthona nem lenne olyan vonzó célpont egy betörő számára. Egyetért?

– Igen. De én akkor sem szándékozom pályát módosítani. Ha nem haragszik. És lassan ugorhatnánk erről a témáról, nem? Nekem egy pár óra múlva...

– Tudom. Egy kurva fontos tárgyalása lesz. A klubban. Pontban tízkor.

Keller elsápadt. Mert ez már nem sima kekeckedés volt. Hanem felhívás. Keringőre.

Csakhogy ezt a táncot ő is ismerte.

– Na, jó – mondta lassan. – Mit akar még tudni? Túl azon, hogy használt autókkal foglalkozom?

– Hát, mondjuk, beszélhetne egy kicsit a biztonsági berendezésről.

Hirtelen óvatos lett. Talán mert Bartai túl ártatlan képet vágott. Pedig lassan (de még milyen lassan!, istenem) közelítettek a lényeghez. Még nem tartottak ott. De már majdnem.

– A legprofibb cucc, amit csak kapni lehet a piacon.

– Egen... – sóhajtotta az fanyarul. – Láttam, hogy elég drága holmi. A ház minden szöglete be van kamerázva, ugye?

– Naná. Kívül-belül. És bármi törté-
nik, azt a rendszer digitálisan rögzíti a
központban. Úgyhogy ha meg akarja
nézni, hogy jött be az ürge, kérje el a
DVD-t a biztonságiaktól.

– Már megtörtént.

– Maga aztán nem lopja az időt.

Kezdte élvezni a dolgot. Rájött
ugyanis, hogy az előbb tévedett: még-
sem keringő az, ami kettejük közt zaj-
lik. Inkább egy barátságos pingpong-
partira emlékeztetett.

Egyelőre.

Mert egy kicsivel később kiderült,
hogy ez az eleinte kedélyesnek tűnő
adok-kapok sokkal jobban hasonlít egy
bokszmeccsre – amiben nincs *semmi* ba-
rátságos.

Persze még nem tartottak ott. De már
majdnem.

– Egyébként tudja, mi a legjobb? –
kérdezte mellékesen, még a pingpong-
parti szellemében.

Bartai hümmögött valamit.

– Hogy ez az egész hóbelevanc be van kötve a jardra. Úgyhogy gyakorlatilag személyesen a rendőrség vigyáz rám. Nem ingyen persze – tette hozzá vállat vonva –, de hát valamit valamiért. És le a kalappal maguk előtt. Komolyan. Most is alig három percbe telt, amíg kiérték. Azért ez nem semmi.

– Örülök, hogy elégedett a munkánkkal.

– „Szolgálunk és védünk”, nem igaz? És kacsintott. A másik dühösen fészkelődni kezdett. Biztos kínosan érinti, gondolta Keller vidáman, hogy ő megint a pénzről beszél. Méghozzá olyan pénzről, amit egyenesen a rendőrségnek fizet. Ha úgy vesszük: neki. Bartainak. Mint főnök a beosztottnak. Megrendelő a vállalkozónak. Úr a szolgának.

– Na és mi van még? – kérdezte az mogorván, csak hogy elterelje a témát.

Ám ő nem értette. Legalábbis úgy tett, mint aki nem érti. – Mármint... a kamerákon *kívül*.

– Ja? – mosolyodott el a házigazda, és tudta, hogy végre a zsarú fejében is kikristályosodtak ennek a szánalmas kis macska-egér játéknak az erőviszonyai. De hát jobb későn, mint soha. – Mozgásérzékelők. Összesen nyolc. Úgy-hogy ha százméteres körzeten belül megmoccan itt bármi, ami nehezebb negyvenöt kilónál, én rögtön tudok róla. És maguk is...

Ekkor egy pillanatra elbizonytalanodott.

– Mi az?

Bartai ugyanis a fejét ingatva az asztal lapját kezdte bámulni.

– Semmi. Csak... nem sok az egy kicsit? Mármint ez a negyvenöt kiló? Láttam már betörőt, aki könnyebb volt ennél.

Keller zavartan vállat vont.

– Igaza van. És eredetileg ezek is kisebb súlyra voltak belőve. Csak aztán átállítottam őket... Tudja... Speibl és Hurvinyek miatt...

A végére elhalkult a hangja. Baszsa meg, gondolta. A rohadék pont ide akart kilyukadni. Ezek szerint minden egyéb csak színjáték volt a részéről. Az adatfelvétel – amivel felidege-sítette. A Rotary klub – amivel csak a figyelmét akarta elterelni. Az állandó töketlenkedés – amivel egyszerűen ki-játszotta az éberségét. Végül az a szán-dékos hangnembváltás, közvetlenül az egy fokkal keményebb szópárbaj előtt, amiből látszólag vesztesen került ki... – és amivel elérte, hogy ő, mint most ki-derült, minden jogalap nélkül, elbizza magát...

Csupa taktikailag okos húzás. Ezt most már Keller is látta. Láthatta volna előbb is, igaz – de hát jobb későn, mint soha.